

(המשך מעמוד 27)

הטיסה הם לא רכשו מכספם. הם קיבלו כרטיסים באשראי מחברת הנוסיעות שעימה עובדת רשות השידור בדרך-כלל.

גורלה של כתבה נוספת של השניים, שהגיעה ביום השני האחרון, עורר גם הוא זעם רב, כיוון שלא הותר לשדרה. היתה זו כתבה מצויינת על חיי הקהילה היהודית במצרים, אשר כללה צילומים מבית-הכנסת ומטבח הדלקת נרות של חנוכה שנערך בו.

למרות שהתברר לוועדה של סלר, כך מכונה ועדת השלושה שהוקמה לעניין זה, כי הן שררה-הניגון והן הוועדה-המנהל זיהו על-פי החוק כאשר אסרו את פירסום הכתבות, ממשיכה הוועדה לדון בעניין, כדי למנוע הישנות מיקרים של הפעלת צנזורה פוליטית על הטלוויזיה, כאשר איום השבתת מהדורת מבט עדיין מהדהד בחלל מחלקת החדשות.

מנגנון

האיש שהשר

לא רצה ביקרו

השר ירד לחיי הממונה כדי לאצו להתפטר — אך

לכסוף נאזין לפטרו בעצמו

התמונה שבה רץ ח"כ יגאל הורביץ, יושב ראש ועדת-הכלכלה של הכנסת, אחר בועז אפלבאום, עוזרו של שר-המיסוי חריה-לערי, חיים כהן וברוך בן-ציון, הכנסת, היתה במשך שנים אחדות לבדי-חה קבועה בכנסת. הורביץ, אשר נוסף על היותו ח"כ ויושב-ראש ועדת הכלכלה היה גם מבעליהם של מיפעלים לייצור גלידות ומוצרי-חלב, היה זקוק לשירותיו הטובים של אפלבאום, שהיה ידוע כמ-קורב ביותר לשר שלו, כדי לדחוף את ענייני המחלבות שבראשו עמד.

אחרי מהפך של ה-17 במאי, התחלפו היוצרות גם אצל שניים אלה: הורביץ הפך שר המיסוי-התעשייה-התיירות, ו-אלו אפלבאום פוטר מתפקידו כעוזר השר והמשיך להחזיק רק במשרה אחת: המ-מונה על עידוד הסרט הישראלי במישרד המיסור-התעשייה.

המוכירה נשללה. מייד כשנכנס הורביץ לתפקיד שר-המיסור-התעשייה, החלו צרותיו של אפלבאום. הורביץ, שלא היה לו נעים לפטר את אפלבאום, החליט למרר את חייו במישרד עד שיתפטר זה למצונו. יום אחד לא הופיעה מזכירתו של אפלבאום לעבודה. מאוחר יותר התי-

מוטרי אפלבאום בעיטה מגבוה

ברר לו, כי על-פי הוראות השר נשללה ממנו המזכירה. כשקיבל אפלבאום את חלושי-המזכורת הראשון שלו אחרי הק-מת הממשלה החדשה, התברר לו כי ניכ-לו ממימשכות כמה מאות לירות בשל חיסורים ואי-הזרימים. טענתו כי אפי-עבודתו מחייב אותו לשהות מחוץ למישרד ימים ושעות, לא עמדה לו. על-פי הוראותיו

של הורביץ קבע שעוה-הנוכחות את מש-כורתו של אפלבאום. ואם בכל אלה לא תהיה די, החלו מפיקי סרטים ובמאים מקבלים רמזים עבים על כך שלא כדאי להם לפנות עוד אל אפל-באום בענייני הסרט הישראלי. במשך כל אותה תקופה לא הסכים הורביץ להיפגש עם אפלבאום לבד מפעם אחת, שבה הגיעה אל השר מישלחת של אנשי קול-נוע דוברי אנגלית ואפלבאום, שליווה אותם לפגישה עם הורביץ התבקש להישאר בלשכה כדי לתרגם את דיבריהם לשר.

השר נשבר. כשנוכח השר כי אפל-באום אינו מתכוון להישבר ולהתפטר מרצונו, החלו קורים דברים מוזרים. בדרך מיסטרית הגיע מידע פנימי ממישרדו של אפלבאום לידעת הורביץ.

דוגמה לכך היו המגעים בין אפלבאום לבין אישה-טלוויזיה שימעון סלר, אשר ביקש לראיין את אפלבאום בתוכנית מבט שני שהוקדשה לסרט הישראלי. שמו של סלר הופיע בלוח הפגישות של אפל-באום, והנה לפתע קיבלה הטלוויזיה ה-דעה מלישכת שר-המיסור-התעשייה ש-לפיה אין לאפלבאום אישור להתראיין בר-טלוויזיה. למרות שנושא התוכנית מצוי בתחום עבודתו.

אלם אפלבאום החליט להחזיק במי-שרתו בכל מחיר. כשנוכח בכך הורביץ נש-בר הוא, ותררה לסמנכ"ל המישרד לפטר את אפלבאום. למרות שמיניו הממונה על עידוד הסרט הישראלי נעשה על-ידי שר המיסור-התעשייה עצמו, הרי פיסוריו של אפלבאום נעשו על-ידי פקיד זוט-ר. בשבוע שעבר תפסיק אפלבאום את עבו-רתו במישרד המיסור-התעשייה.

עסקים

חידה בקירקס

האשה תובעת את הבעי,

הבעי תובע את האשה —

ודשותפים תביעה משזהם

„מהם חושבים, השניים האלה, של-מישרד אין מה לעשות חוץ מלטפל בעניינים שלהם?“ שאל השבוע צפין ב-מישרד ישראל, כאשר נאלץ לחקור, בפעם המיידוע-ערכמה שבשבעיים האחר-ונים, בתלונה הנוגעת למי שהיתה מלכת-המים אורלי חידה ולבעלה אישה-עסקים אבישי הראל.

בשבוע האחרון היו אורלי ואבישי לקו-רקוחות כימעט-קבועים במסדרונות בתי-ה-מישפט ותחנות המישרד. התלונה הרא-שונה היתה של האשה נגד בעלה, על שהיכה אותה. השנייה היתה של הבעל נגד אשתו, על כי גנבה ממישרדו מי-ס מכים, צ'קים, שטרות וסכום של 7000 לירות במוזמן. מאוחר יותר הגיש אבישי, על-פי טענתו, תלונה למישרד נגד אשתו, על כי זייפה ארבעה צ'קים שלו והציגה אותם לפרעון בבנק. אורלי נחקרה על-ידי המישרד ושוחררה.

„עד שלא הוכח החיפך.“ בתחילת השבוע שוב ניראה אבישי במסדרונות בית-המישפט בתל-אביב. היה זה בעת דיון בתביעה שהגישו נגדו שלושה משו-ר תפיו לשעבר בהבאת קירקס מדראנו ל-ארץ. השלושה תבעו כי בית-המישפט ימ-נה כונס-נכסים על עסקיו של אבישי ועל חברת-הנוסיעות מונדוס טורס שבבעלותו. לטענתם הוא חייב להם סכומי-עתק בעיק-רות הבאת הקירקס. בין השאר הועלתה בבית-המישפט טענה שהדהימה את כל הנוכחים. פרקליטיהם של האמרגן אהרון ברמן ושני שותפיו, שהביאו לארץ את קירקס מדראנו, טענו כי אבישי הונה אותם בכך שהציג להם העתק טלקס לפיו אישרה חברת צי"ם, שבאוגינותיה הגיע הקירקס, קבלת ערבות מאבישי על סך 200,000 לירות.

טען פרקליטם של השותפים, עורך-הדין משה בן-דוד: „הראל מעולם לא נתן ערבות בנקאית לצי"ם בעניין הקירקס, ומרשי נאלצו לשלם את הסכום לצי"ם.“ הראל עצמו מכחיש בחוקף גירסה זו, וטוען: „עד שלא הוכח החיפך, הטלקס הוא של צי"ם.“ אך בידי בן-דוד מיכתב מצי"ם, המאשר כי מעולם לא קיבלה ער-בות מהראל.

כתוצאה מהבדלי דיעות אלה עלול הראל להופיע עוד כמה פעמים בבית-המישפט, כדי להבהיר את הפרשה.

פליט השואה -

חוקר הנאציזם -

איש בגין ותיק -

זהו הד"ר אלי

בן-אלישר, שיעמוד

בראש המישלחת

הישראלי

לוועידת קאהיר

האיש האחר

אליו בן-אלישר מלווה את מנחם בגין המחי"ד בדרכו אל העימות הטלוויזיוני הגדול עם שמעון פרס בסיום מערכת הבחירות השנה. בן-אלישר היה ממונה על הכנת העימות מצד הליכוד, הרגשתי כמו אמרגן של מתאגרף, סיפר.

הרגע בו ינחת מפוס אליעל בי

נמלה-העופה של קאהיר ובפתחו יו-פייע ראש המשלחת הישראלית לוועידת קאהיר, מנכ"ל משרד ראש-הממשלה ד"ר אליהו בן-אלישר, אמור להיות רגע היס-טורי. אבל לא עבור בן-אלישר באופן אישי.

אומנם כבודה של ההיסטוריה במקומו מונח. מעולם קודם לכן לא הגיע בן-אלישר לקאהיר באופן רשמי, או באופן לא רשמי, בשמו האמיתי ובראש משלחת שפניה להכנת הסדר שלום. אבל כאיש-בין ותיק, שבמשך עשר שנים שירת ב-תפקיד בכיר במוסד המודיעין כממונה על פעילויות שאיכות במדינות אויב, נופי אפריקה מוכרים למנכ"ל המוזקן ובעל גי-נוני ההדר.

מינויו של בן-אלישר בן ה-45 לראש המשלחת הישראלית לוועידת קאהיר, התי-קבל ברגשות מעורבים בירושלים ובקא-היר כאחד. במשרד-החוץ בירושלים הופי-תעו מהחלטתו של מנחם בגין להציב את מנכ"ל משרדו בראש המשלחת. ראו בכך משום גניבת הבכורה, המגיעה לדע-תם למשרד-החוץ.

בקהיר הופתעו משום שלמרות מעמדו הפקידוני הבכיר של בן-אלישר וקירבתו האישית לראש-הממשלה, הוא עדיין בבחי-נת דמות אלמונית כמעט. בלתי מוכרת אפילו לאורחי מדינת-ישראל, נעדר ניטון דיפלומטי, עשהה בין-לילה את הדרך כי-תפקיד הרים של מושך החוטים מאחורי ראש-הממשלה.

המצרים, כולל הנשיא אנוואר אל-סאדאת, לא הסתירו את אכזבתם ממינויו של אליהו בן-אלישר. הם מצפים מהישראליים ש-י ידברו בריצינות בוועידה, בנושאים מהו-חיים ולא מינהליים. למרות שהם עצמם קבעו את דרג השיחות הרי הם מינו מצידם למשלחתם אישים מהדרגה הרא-שונה, מהמקורבים ביותר לסאדאת, למרות התפקידים המשניים שהם ממלאים. משום מה הם התרשמו כי בן-אלישר עלול להיר-פייע בדמות פקיד שאינו ראשי לדבר בנושאים מהותיים מכריעים.

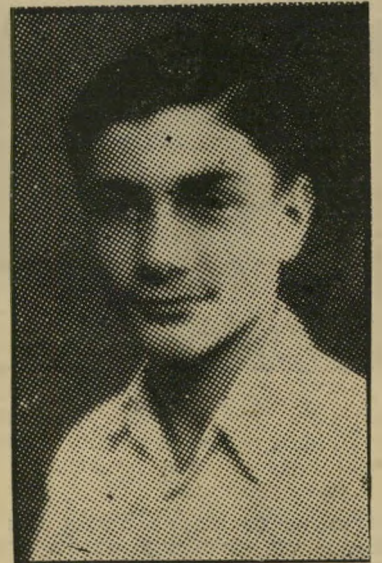
חוברות בלשים

בבית-ספר דתי

קרב לווראי שההתרשמות מבין אלישר תשתנה תוך המגעים הישירים עמו. למרות אלמוניותו היחסית נראה כי כישוריו, רקעו, השכלתו ואישיותו של בן-אלישר וכן מידת קירבתו הרגשית והי-אידיאית למנחם בגין, עושים אותו לאיש המתאים ביותר לניהול השיחות בוועידת קאהיר, כל עוד היא מתנהלת בדרך זה.

פניו החתומים, שאינם מגלים כמעט לעולם סימני התרגשות או עצבנות, אופיו המופנם ואורח דיבורו המדוד, ה-שלי, נעדר הפאתוס והברק, עלולים להטי-עות בהתרשמות ראשונה. מאחורי דמות זו מסתתרת אישיות מורכבת ביותר, בעלת סיפור חיים בלתי שיגרת.

בן-אלישר, המכונה בפי ידידיו אלי, הוא למעשה תרכובת של שני טיפוסים אישיות שונים באורח קיצוני זה מזה.

כך נראה אליהו בן-אלישר, אז אליהו גוט-ליב, בסיום לימודיו בבית-הספר העממי דתי ביל"ו בתל-אביב, ארבע שנים אחרי שהגיע לארץ כניצול השואה הנאצית.

הפלים

מצד אחד פליט שואה הנושא בליבו את הטראומה של השמדת משפחתו בילדותו, ככל שרגשותיו אמורים לפרוץ מתיכו ככל הודמנות והיגון כאילו נשקף מעיניו ה-רכות תמיד. מצד שני איש-בין שלמד לחיות בצל, ללבוש זהויות שונות, לרסן את רגשותיו ולנצור את פיו והבעותיו.

שילוב זה הוליד טיפוס של סלף-מייד-מן, אדם סגור ודוגמאטי מאוד, שכאשר הוא ננעל על משהו קשה מאוד להוריד אותו ממנו. הוא נוקשה מצד אחד אבל בעל כושר הסתגלות ודיפלומטיה מצד שני.

בית-הספר של החיים הוא שיעיב את אי-שיותו בדמות זו. הוא נולד כאלהו גוטליב בראדום שבי פולין למשפחה אמידה. אביו היה בעל מפעל ליציקות ברזל ואלי היה צעיר בניו.

את שם משפחתו הסב לבן-אלישר רק בתום מליחמת העולם השנייה, בעת שגודע לו כי אביו נספה במחצה עבודה נאצי כחודשיים לפני תום המלחמה ואמו, שבי-ליחה להינצל, נספתה בתאונת-דרכים ב-דרכה לארץ כדי להיפגש עם בן זקניה. השם הוא צירוף ראשי השמות הפרטיים של שני הוריו אליעזר ושרה. בן עשר היה כשהצליח להימלט מחומת הגטו בראדום ולהצטרף ללוויה נוצרית שחלפה ליד חומת הגטו. הוא אומץ כבן